

Hirdetők és nyiltterek
 Felvételtnek szabály szerinti
 a kiadó hivatalban:
Budapest IV. Hímz-utca és kalap-utca
 sarkán 1. sz.
 Onak német nyelvű levelek fogadtatnak el.
 Késirakot vissza nem küldetnek.
 Előfizetési díj:
 Vidékre postán vagy helyben hűsben
 hordva:
 Egy évre 20.—
 Három hónapra 10.—
 Negyedévre 5.—
 Egy hétre 1.50
 Egy szám 6 krajczár.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetők és nyiltterek
 Felvételtnek szabály szerinti
 a kiadó hivatalban:
Budapest IV. Hímz-utca és kalap-utca
 sarkán 1. sz.
 Hirdetők felvételtnek a kiadóban:
 Eszéken: Oppel A.-nál, Stubenbastei Nr. 2.
 Döbelen: Kádai J.-nál, Sellenstei Nr. 2.
 Hancsoten: Vajna J.-nál, Wallfischgasse 10.
 Danub G. L. és társaság, Wallzeile Nr. 12.
 Párisban: Rudolf Mosse, 40. rue Notre-Dame-
 des-Victoires (place de la Bourse).
 Frankfurtban: M. Doube G. L. és társaság.

Az államrendőrség

Nem tudjuk, meddig marad még Tisza Kálmán a kormány élén. Ha még sokáig marad: akkor a régi Magyarországot teljesen fölforgatja a nélkül, hogy az újat felépítse. Most az állami rendőrség behozásán töri fejét. A képviselőház közgazdasági bizottságának tegnapi ülésében olyan nyilatkozatokat tett, melyek ez irányban semmi kétséget nem hagynak. Arról a törvényjavaslatról volt szó, mely az állami rendőrség teendőit szabályozza az önkormányzati jogokkal felruházott városok területén. E városok mint önkormányzati hatóságok a fennálló alkotmány szerint saját hatóságok területén és jogkörében önkormányzatilag kezelik mind a csendőrséget, mind a rendőrséget. Szükségtől szigetséket képeznek tehát az ország azon részein, melyekben már az állami csendőrség be van hozva. Azonban Tisza Kálmán nem jó szemmel nézi őket. Most már gondoskodik módokról, hogy az állami csendőrséget ezekbe is beemlepszesse. E módok most még szeszledek, most még vesztélytelenek látszanak. Mint a kőlyök-farkas, mely jászok gazdájával, míg meg nem nő, ha pedig megnő: megmarja gazdáját. Így járnak a városok a zsanádrággal.

Tehát ezt a törvényjavaslatot tárgyalhat. Természetesen ott volt a bizottságban idős gróf Ráday Gedeon is, a ki tíz év előtti zsványulódzó szegedi sikerei után semmit se óhajtott jobban, mint az egész országot belekeríteni egy nagy hálóba, melynek a szine zsanád, a visszája policzaj. Szóval Ráday az állami rendőrségnek retenthetetlen híve s most is felhasználta az alkalmat megkérdni Tisza Kálmánt, miért nem siet az egész országra az állami rendőrséget mihamarabb behozni. S vajjon mit felelt erre Tisza Kálmán? Azt felelte tán, hogy ez az ágában sincs ilyen bolondság? Nem azt felelte, hanem azt, hogy a városok önkormányzati rendőrségének megváltoztatását mindaddig nem tartja gyakorlatinak, míg az egész országban nem szerveztetik az állami rendőrség. De hát mikor történik ez? Tisza Kálmán fejtegetései szerint akkor, a mikor már az állami csendőrség előbb az egész országban behozott. Ez megtörténik a kormány terve szerint 1884-ben. Ez után tehát városok és vármegyék készíthetnek arra, hogy az állami policzaj őket is el fogja árasztani.

Segédy Magyarország, jámbor magyar nép: gondolt-e te azt valaha, hogy majd a Tisza vidékén, Biharvármegyében ősi magyar családból születik az a magyar államférfi, ki zsanádról és policzajt meg fog örökíteni nálad; — azt a zsanádról és policzajt, a melyet a világségi gyásznap után Haynau s Haynau után Bach és Schmerling megpróbált, de megörökíteni nem volt képes? Hitted, hihetted-e azt valaha, hogy ezt a megunt, meggyűlölt, idegen izü, ellenséges szellemű intézményt olyan férfi fogja rád erőszakolni, ki két esztendőig a szabadságnak volt hangos prófétaja s a közjogi ellenzék egyik részének híres vezetője? S hihetted-e, hogy egykor el fog jónni a nap, a melyen szabadon választott magyar népképviselők többsége, szabadság bajnokai egykor, hatalomnak uszlyhordozói most, ellenmondás nélkül megszavazták mindazt, mely ellenkezik a nemzet géniuszával, meghazudtolja a magyarnak ősi jellemét s fölforgatja, kivételetit történeti intézményeit? — De akár hitted, akár nem hitted, megtörtént és meg fog történni mind — a keserű pohár keserűségének utolsó csöppjéig.

Hogy az a rendőrség, melyet az állam alkalmaz és tart fenn, elvileg jobbe, rosszabb-e, mint az a rendőrség, melyet az önkormányzati hatóságok alkalmaznak és tartanak fenn: e fölött lehet disputálni a tudósoknak. De a nemzet történetét s fejlődésének változásait nem a tudósokcsinálják s végre is minden alkotmányos nemzetnek az az intézmény a legjobb, melyet maga csinál, melyet legjobban szeret, mely történetileg fejlődik, mely a múlt emlékeinek s jelleme természetének legjobban megfelel. No pedig se a zsanád, se a policzaj nem ilyen. Sőt Tisza Kálmán — ugy látszik — tovább akar menni, mint Bach miniszter. Ez a szerencsétlen osztrák államférfi az állami policzajt mint külön bizottsági intézményt csak a fővárosba s az ország néhány nagyobb városába hozta be, Tisza fejtegetéséből pedig az tűnik ki, hogy ő az állami rendőrséget sokkal szélesebb körökre is ki akarja terjeszteni. Vajjon mi vezérheti Tiszát, hogy ilyen átal nem kívánt, semmi szükség által nem parancsolt vezedelmes tervekben törjék? Mi indítja őt ilyen nemzetellenes politika erőltetett üzésére?

Azt mondta Tisza legutóbb Debrezenben, hogy ő még vár egy darabig, még próbát tesz egy kissé, vajjon a vármegyék, az önkormányzati művezetők fenn tudnak-e állani, tudják-e végezni a közgazdasági s fenntartani a rendet? Ha nem tudják: akkor véro szívvel, de mégis el fogja őket törölni. Minő álnokság van e szavakban, ha ezeket egész politikai eljárásának gyakorlati világánál vizsgáljuk! Először elvette tőlük a tisztviselők feletti fogyni jogot. Aztán rájuk tukmálta a közgazdasági bizottságot, hogy ne a közgyűlés akarata, hanem a kormány akaratát szerint történjék minden. Aztán elvette tőlük az erdőfelügyelet ügyét — rábízta állami közegekre. Elvette tőlük az utaktarabizta államépítés-éi hivatalokra. Elvette tőlük az adógy ellenőrzését: rábízta az adófelügyelőkre. Elvette és elveszi tőlük a közbiztonság fenntartását: rábízta zsanádrakra. Most majd elveszi a rendőrséget s mindazt, mi ezzel együtt jár, szolgabírókat, megyei orvost, egészségügyet stb. Ez Tisza Kálmán próbája.

Hogy a próba miként sikerül: előre látható A vármegyének levagdálja kezét, lábát, megcsontítja szemét, fülét, hogy se lásson, se halljon, se dolgozni, se mozogni ne legyen képes. S akkor könnyűlatta megállni előtte s ugy tesz vele, mint a népdában a bityár a lovával: „ninesen széna, ninesen abrak, edes lovam agyon csaplak”. — Hiszen majd megöltük. Eddig ugyan Tisza Kálmánnak minden sikerült a nemzet ellen. Azaz: majdnem minden. Mert például a gyűlészézi jog és sziószabadság megszüntetése még sem sikerült. De kételkedünk abban is, hogy a vármegyék ily álnok kivégzése egészen sikerüljön. Igaz, hogy az a vármegye, a mi az ő kezéből kikerül, csakugyan nem érdemli meg az életet s mi azon vármegyét fenntartani csakugyan nem akarjuk. De egy szerencsényi élet maradjon meg benne a megnevült test fel fog támadni s jön majd szerencsésebb idő: meg fog erősödni. A nemzet elleni boszu politikája még eddig senkinek sem sikerült teljesen. Nem fog az sikerülni Tisza Kálmánnak és híveinek sem.

Budapest, decz. 22.

Az új fogyasztási adók — mint a kormány felhivatalosan közli, a múlt november hóban összesen 250,000 forintot eredményeztek s mintán april 1-től október végéig a visszatérítések levonásával 634,000 forint a tiszta bevétel: ennél fogva az összes eredmény nov. végéig megközelíti a 900 ezeret. Ha mint felvehető, decemberben is hoznak annyit, mint az előző hónapban: ez esetre a 9 havi bevétel 1,150,000 forintra rug. E körülmények az 1882-iki évi pénzügyi mérlegre kedvezőtlen hatása lesz. Ugyanis ez adók cainén a 82-iki költségvetésben 2,600,000 forint szerepel, melybe azonban 1881-től 1 millió hátralekkel van véve. A költségvetési javaslat készítésekor augusztusban a pénzügyi kormányzat ugy számított, hogy az egész évre 1,700,000 forint kirott új fogyasztási adókból legfeljebb 700,000 forint folyik be, tehát az 1 milliót át lehet tenni a 82-iki bevetelbe egészen. Az eredmény azonban más lett, hátralekuk alig marad több fél milliónál, következképp az 1 millió hátralek hozzáadásával 2,600,000 forint felvett 82-iki előirányzat fél millió összeg erejéig alaptalaná vált.

Az állami rendőrség felállítására szóba jött a képviselőház közgazdasági bizottságának tegnapi ülésében. Tisza Kálmán miniszterelnök kijelenté, hogy az állami rendőrség életbe léptetése, illetőleg a rendőrségnek az egyes városokban bekövetkező rendezése a status-quo-t lehetőleg fenn kívánja tartani, de ha egyik vagy másik város ily irányú reformot akar kezdeményezni: erre az ut mindíg nyitva van. Id. Ráday Gedeon képviselő megjegyezte, hogy ő az állami rendőrség szervezését a városokban már most is minél előbb szakszerűnek tartja, mert e nélkül a közbiztonság kivált alsó Magyarországon alig tartható fenn. Erre Tisza Kálmán min. elnök kijelenté, hogy ő a városi rendőrségek átalakítását a mai viszonyok közt mindaddig nem tartja gyakorlatinak, míg az állami rendőrség az egész országban nem szerveztetik. A törvény, mely a városokban az állami csendőrség teendőit szabályozza, az átmeneti időszakra alkalmas modus vivendi alkot. — Ezzel befejeztetett az ide vonatkozó eszmenecere.

A képviselőház Péchy Tamás elnöklete alatt rövid ülést tartott ma d. e. 11 órakor, melynek egyedüli tárgyát a főrendiház üzenetének átvétele képezte. Rudnyánszky József báró főrendiházi jegyző ugyanis jelentést tett, hogy a főrendiház letárgyalta és elfogadta a törvények kihirdetéséről, a német vámtérlettel való kikészítési forgalomnak szabályozásáról, a Fiumében építendő

áruraktárról és a jelzálogos kölcsönök átváltoztatása esetében adandó blyog- és illetékkezelvényekről szóló törvényjavaslatokat s egyszerűsített ányújtotta az illető jegyzőkönyvi kivonatokat. Holnap d. e. 11 órakor a ház ülést tart, melyen a pénzügyi bizottság be fogja adni az 1882-iki évi költségvetéséről szóló jelentését.

A pénzügyi bizottság ma d. e. 11 órakor tartotta Szontágh Pál elnöklete alatt utolsó ülését az országgyűlés szűnőideje előtt. A kormány részéről jelen voltak: Tisza miniszterelnök, Szapáry pénzügyminiszter, Hegedűs Sándor főlelvező a bíróságok tagjai által benndott írásos és laktérlemez íránti kérvények felett a házhoz beterjesztendő jelentést. A jelentést észrevétel nélkül hitelítették. Továbbá felolvassa a pénzügyi bizottság az 1882. évi államköltségvetésre vonatkozó általános jelentését. Hozzá szoltak a pénzügyminiszter, Wáhrmann és Helffy, mire a jelentést egyhangúlag elfogadták. Elnök bemutatja ezután a közgazdasági bizottság által letárgyalott, de pénzügyi oldalát illetőleg ide utalt és a megyei háztartásról szóló törvényjavaslatot, mely előadás véget kiadott Rakovszky István. Elös Henrik ezután a pénzügyminiszterrel intézkedést kér a vámtérlet visszatérítési téttelek elkényvelésének egyszerűbbé tételére nézve, mint hogy a mostani komplikált elszámolási módszer igen sok zavart okoz. Szapáry pénzügyminiszter kijelenti, hogy a bejen az osztrák kormányval egyetértőleg törvényhozási uton fog segíteni.

A védőköltelezettségnek Boszniában és Hercegovinában való behozatala még mindig diplomáciai tanácskozások tárgyát képezi Bécs és Konstantinápoly között. Az utóbb említett városból jelentik, hogy Edhem pasa, a bécsi nagykövet, nagyon szabatos utasításokat kapott ez ügyben, de a türök kormány nem fogja azt kívánni, hogy a muzulmánoknak a helyi zsanádr-csapatoknál szolgáljanak. Calico báró, a konstantinápolyi osztrák-magyar nagykövet, annak idején tudtára adta a portának, hogy a védőköltelezettség behozatala helyi szakszerűség hiányában Ausztria-Magyarországnak, mikor e szakszerűt kiélegetni igyekszik, jogosan jár el, a muzulmánok jogait meg fogják védeni.

Közgazdaság Hercegovinában.

Ha nem lenne semmi egyéb tényünk, melyből a Bosznit és Hercegovinát igazgató közegek eljárását meg kelene ítélteni, csupán a Sztóján Kovacevics viselt dolgai, akkor is igen kevés reményünk maradhatna fent arra nézve, hogy e két tartomány nem fog a monarchiának rövid időn néhez gondokat szerezni. Ez az érdemei néri ember, a kiről szó van, rabló mesterséget folytatót Hercegovina déli részében. Van vagy hatvan tagból álló rablóbandája, melylyel rendszeres portyázó hadjáratot visel az osztrák katonaság ellen. Megiesi őket a hegyzorosokban, a sziklák tetéjéről lődöz le rájuk, mikor az uton elhaladnak, s kifosztja őket olykor a városok szomszédságában. A katonaság több mint két éve kergeti. S daczára annak, hogy „boldog” családi életet él, s családja egy délhercegovinai faluban lakik, minden igyekezet kére korlátozó sikertelen marad. Az üldöző katonaság elől nyomtalanul tűnik el, az egész lakosság zsvetséges, mely még a nyomokat is gondosan rejtegeti el, a merre elhaladt. Még a magas vérdíj is hasztalan, melyet fejére a hatóság kitűzött, nem akad árulója a nép között.

S ha egyáltalán nem sok okunk lenne reá egy közönséges rablófőnökkel sokat foglalkozni, a ki ölnék oly messze garázdálkodik, s a mellett a nép ellen egyáltalában nem vét, fontossá teszi személyiségét azon fellépése, hogy újabbban eszébe jutott már a „magasabb politikával” is foglalkozni. Véd- és daczsvetséget ajánlott a Bocebo di Cattaro lakóinak, s felajánlotta szolgálatát az osztrákok ellen. Valóságos háborút tervezett kiesiben. A rablólól nemzeti hőssé játszta föl magát. S talán egy részben ép ennek köszönheti, hogy az osztrák zsanádok és katonaság oly hasztalanul ütik a nyomát. Mi Magyarországon tudjuk azt, hogy mily nehéz egy rablót elfogni idegen katonának vagy idegen zsanádrnak. Az ötvenes évek megtanították reá. Az idegen, ha miadjárt a rend őre volt is, gyűlöltebb volt a nép előtt mint a saját fia, ha az esküdt ellensége volt is a rendnek, vagyonnak és közbiztonságnak. Egyszerű rablótak nem tudtak kére keríteni, s a brigantaggio ily virágzásnak indult, hogy utolsó virágait csak 67 után sikerült egy tekintélyes csokorba összekötni.

De hát épen ez a tény, hogy a rablólól vilg odalent ugyanazon a talajon ütötte föl magát, mint valaha minálunk, a továbbiakra is enged következtetést. Azt engedő következtetést, sőt voltaképp kényszerít arra a következtetésre, hogy az osztrák uralmat ugyanoly szempontból tekintik Hercegovinában, mint a milyenből nálunk 49 után tekintették. Az idegen betolakodott hódító, a zsanarki elnyomót látják benne. Látják pedig nem az ország muzulmán lakosai, hanem a szláv faj, melyhez Kovacevics is tartozik. Pedig hát épen ennek a fajnak a polgári jogait visszaadni, a békét és a rendet számukra biztosítani nyomultak az osztrák csapatok a kösziklák ezernyi vesztély rejtő országába — legalább így hirdette a diplomácia. S az erdmény az, hogy a szabadság most is, három esztendő uralom után jobban gyűlöli a felszabadítót, mint a hogy gyűlölte, és most is gyűlöli a régi elnyomót.

A közgazdaság, mely ilyen eredményeket produkál, még sem közelítette a feladatát, melynek megoldása feladatául jutott. Arra nézve eleitől fogva tisztában volt mindenki, hogy itt a legelső és legfontosabb feladat a pacifikáció. Pacifikáció a tout prix. Került legyen bárakrmibe, bizalmat kellett a néphez kelteni az új hatalom iránt. Meg kellett a lakosságot győzni a jóakaratt és méltányosságot iránt, mely a hódítói irányban előtűnt. Mert csak így lehetett remény arra, hogy a két új tartomány a monarchia közösségébe mint beleillő tag fog valaha illeni, s csak így volt rá kilátás, hogy a provinceziaszerű igazgatás óriási költségei valaha redukálódni fognak, sőt hogy fedezve lesznek magoknak a tartományoknak jövedelméből. S hogy milyen arányban sikerült Hercegovinának a pacifikációja eddig, arról kétséget kizáró hangon szólnak a Snyder-féle fegyverek, melyekkel Kovacevics emberei a katonaságra lövöldöztek.

Az osztráknak vele született nemzeti sajtósága, hogy nem tud közgazdaságot csinálni idegen helyen. Kivált ha katoná. Most idegennek, de ellenségnek tekintik. Most egy idő óta már magyar ember áll a dolgok élén, s bizony semmivel sem megy jobban a dolog. Közgei maradtak a régiék, s haladnak a régi nyomon. A közgazdaság legfőbb feladatát megteik abban, hogy mentől magasabbra emeljék az adót. Mintha csak idehaza lennének. S mikor még azt is elhatározzák, hogy az új ország lakosságából külön hadsereget alakítsanak, akkor azt hiszik, hogy elárastották az országot mind avval a malasztal, a melyre csak igényt formálhat egy tisztességes állam-polgárokból álló nép. Ezek a orlatlan természet gyermekei pedig odalent csak sznyit éreznek az egészről, hogy rajtak a terhek megnövekedtek. S nem tudja fel-fogni korlátait ezüik, hogy mi hasznuk nekik abban, ha ezental nemcsak trentinát fizetnek, hanem pénzbeli adót is. s fiaikat is elviszik fegyver alá, a kiket pedig nem molesztáltak ilyesmivel eddig.

Azokban, a mik sürgős teendőit képezték volna a kormányzatnak, nem történt semmi. Hiába tudakozódnának, hogy a népevelés terén milyen rendszabályokat hoztak be? Mi történt a birtokrendezés nézve? Milyenek a kilátások, hogy a jobbágyok és földes urak közötti viszonyok rendezettni fognak? Mennyivel tötegett egyszerűbbé s pontosabbá az igazságszolgáltatás. Az ország közgazdasági viszonyai miben javultak? S az e fajta kérdéseknek egész sorára hiába várnának feleletet. Az osztrák civilizátor nem sokat tördök evvel. S ha tördök, legfeljebb abban kulmál törekvése, hogy német iskolákkal áraszsa el az országot. Mint ahogy odalent tnyleg németül tanítanak a felállított iskolákban. S hogy milyen leend az eredmény, mutatja Magyarország példája is, de még jobban Dalnácié. S a némes civilizátorok aztán csodálkoznak rajta, hogy ez a nép olyan érletlen a „kulturára”, s inkább fegyvert akaszt a vállára és kinegy az erdő vadjai közé bujdoskolni, mintsem a civilizált városokban élvezze a Nyugot kényelmét.

Budapest, december 22.

Hoyos gróf bukaresti követ Bécsbe hivataláról szóló múlt éjjei megátáviratunkat ma bukaresti felhivatalos távirat is megerősíti. Valamennyi felhivatalos nyilatkozatból, mely ez intézkedés felől ma előtűnik van, az tűnik ki, hogy a bukaresti követ hazahívása egyáltalán nem jelenti az Ausztria-Magyarország és Románia közötti diplomáciai viszonyok végleges megalkitását, hanem csak az, hogy Hoyos gróf személyesen tegyen a kormánynak jelentést a Bukarestben tapasztaltak felől s előszobeli utasításit kapjon további magatartására nézve, ha a román kormány még mindig halozza az elvart elégtétellel megadásával. A bukaresti követ utja tehát, ha nem is döntő jellegű, mindenesetre eléggé fontos arra, hogy a bukaresti urakat újabb meggyódlásra késztesse. A „Románia” ily megjegyzéssel kíséri gróf Hoyos elutasítását: „Bizonyosak vagyunk benne, hogy azok a felvilágosítások, melyet gróf Hoyos Bécsben adni fog, hozzá fognak járulni ahhoz, hogy helyreállítsanak Ausztria-Magyarország és Ro-

mánia közt a legszélyesebb viszonyok. Mint egyébiránt Bukarestből jelentik, a teljes elégtétel már nem sokáig fog magára várni.

Az olasz szenátus tegnap tárgyalta a külügyminiszterium költségvetését, mely alkalommal Caracciolo képviselő a tuniszi ügyekre vonatkozó okmányok elterjesztését kívánta és felvilágosítást kért a kormánytól a dunai kérdésre nézve. — Mancini külügyminiszter kijelenté, hogy alkalomilag felvilágosítást kért Párisban a Tunisszal kötött külön egyezségről. Olaszország gondosan tartózkodott a bardói szerződés világos vagy közvetlen elismerésének tényéről. Angolország némi kikötések után olyan magatartást tanusított, mely azt engedő sejteti, hogy hallgatagon elfogadta a szerződést. Nem lett volna nehéz Roustanai tárgyalásokba becsatlakozni, ha csak a bejminisztere lett volna; de kettős hivatalának fogva: mint a bej minisztere és Franciaország képviselője, az lehetetlen volt. — A Sfaxban lakó olaszok kártalanítás ügyében még mindig folynak a tárgyalások. Nem volna célszerű az okmányokat közzétenni, mivel Franciaország kijelentette, hogy a tuniszi kérdést illetőleg rövid idő múlva javaslatokat fog tenni. „Mi — ugymond a miniszter — meg fogjuk vizsgálni ezeket a javaslatokat és mindenekelőtt övni fogjuk Olaszország méltóságát és érdekeit. A parlament időjén magunktartása felett.” — A dunai kérdésre áttérve a miniszter azt mondja, hogy a berlini szerződés megállapította, hogy az európai bizottság a Galacz és a Vaskany közti hajózásra vonatkozólag szabályozatot dolgozok ki. A szabályzatnak azt is meg kell határoznia, ki lesz annak végrehajtásával megbízva. Szólok ugy vélekedik, hogy a berlini szerződés szelleme diktálja a végrehajtás együttes ellenőrzését.

A pápa legutóbbi beszédéről szólva, a „Voce della Verita” elieno fordul azoknak a lapoknak, melyek azt állították, hogy ez az allokució engesztelőny hangulatra vallott. Mérséklet és engesztelés közt, mondja a nevezett lap, olyan különbség van, mint anyag és alak közt. A szabadelvűek folyvást azaz rádolják a pápákat, hogy idegeneket hívtak Olaszországba, és felelik, hogy a pápák azért tettek azt, hogy még rosszabb idegeneket kergessenek ki onnan. XIII. Leó ma nem azokhoz a hatalmakhoz fordul, melyeknek kötelessége volna a pápai szék szabadságáról gondoskodni, hanem a vádakat meghazudtolja, először is magához Olaszországhoz fordul. A cél azonban folyvást a régi előjogok visszaszerzése. Tévednek tehát azok, a kik azt mondják, hogy ismét az engesztelhetetlenesség jut tul sulyra, mert eről soha sem mondtak le.

A „Popolo Romano” igen erélyes cikkben kél ki az idegen beavatkozás ellen, és azt mondja, hogy igenis revizió alá lehet venni a garancia-törvényt, ha valóban ugy volna, hogy nem felelné meg teljesen céljának. Ez azonban most teljességgel lehetetlen, mert ugy tűnik föl, mintha Olaszország a külbatalmak pressziójának engedne.

Az egyiptomi ügyek ismét bonyolódni kezdenek. Arabi bej, a nemzeti párt feje s a multkori katonai torradalom szervezője, egy kairói távirat szerint a hadügyminiszterrel együtt azt követeli, hogy a hadi költségvetést annyival emeljék föl, hogy a hadsereg 15,000 főből, vagyis az eddigi létszámmal másfélszer több állhasson. A „Times” legújabb száma Sir William Gregory-nak Arabi bejjelet folytatott beszélgetését közli. Sir William négy főpontra nézve kérdezte ki Arabi bejt. Arra a kérdésre, hogy támogatja-e a szultán azon törekvését, hogy hatalmát Egyiptomban növelje, Arabi bej azt felelte, hogy ő a szultánt csak vallási fölébvalóinak tartja, de a leglátározottabban szegült ellene annak, hogy a szultán az egyiptomi kormány ügyeibe avatkozzék, s a türk csapatoknak Egyiptomban való bevonulását határozottan elszenté. Arabi bej továbbá teljesen valótlannak jelentei ki azt az állítást, mintha ő és hírei a nem-mohamedánok elleni fanatikus mozgalmat elősegítenék. Ő ellenkezőleg minden vallást egy szívnalra helyez. Tagadta továbbá azt, mintha ő katonai uralom megalapítására törekednék, sőt kijelenté, hogy béke idején a hadseregnek semmi joga sincs a szupremáciára, de háboru idején igen. Minthogy azonban most Egyiptomban béke uralkodik, a hadseregnek nincs joga, hogy magát az ország kormányzására felolja, de igenis kötelessége megzintetni a visszafédeseket s érvényre emelni az igazságot. Végül kijelenté Arabi, hogy ő bizonyára nem akarja kitűntani az európai ellenőrök, kiknek Egyiptom azt köszönheti, hogy a földművelőkkel igazságon bannak. Az ellenőrökre szükség lesz mindaddig, míg Egyiptom maga nem lesz képes maga fölött uralkodni. Igen keserűen nyilatkozott azonban Arabi arról, hogy az összes egyiptomiakat kizárták minden felsőbb kormányzati ágból. Sajnálta továbbá, hogy az európai tisztviselők olyan arrogánsak, s kijelenté, hogy ő nem hiszi azt, mintha Anglia Egyiptom annektálására törekednék, a mi különben

igen nehéz feladat volna és India elvesztését
vonná maga után. Egyiptom anektá-
lása, teszi hozzá maga Gregory, a legne-
hezebb feladat lenne a csakis
egy északafrikai Transvaal ké-
pene.

A bécsi színházgészhez.

A Ring-színházban elégette k-
ért. A bécsi Ring-színház katasztrófájánál ál-
dózatul esett lellé üdvét n. d. e. 10 órák
a Budapesti belvárosi plébániatemplomban in-
pöncölés gyász istentiszteletet tartottak. A tem-
plom főoltár fölött nagy fekete lepel ereszked-
tett alá fehér keszélű, a templom oldalozslopai
talimat a szászok hasonlóképen nagy fehér ke-
zeses fekete posztóval voltak bevonva. A templom
hajójának közepén óriási gyászravatal állt, halál-
jel és füstöllet. A ravatalon és körülötte tömredék
vászorgóval vette ságarát. A gyászmenet
vászorgóval közösen jelent meg, az ille-
mények mind el voltak foglaltva, kivéve a jobb-
ról a balra a két első fekete posztóval bevont
padot, melyeket a gyászolók és közlel-
ők dedeketek számára tartottak fenn, de úresen
maradtak. Tíz órák megkezdődött a gyász-
menet, melyet nagy eszékelt mellett Schweid-
tner bátyóval apd-plébános mondott. A mise
után a megemlékezést zenekar Engesser Mátyás
karmester vezetésével Cherebin megható
műsége játszotta. A nemzeti színház operai tagjai
Betti Köszvény és Fekete urak, a zenekarból
pedig Keller Antal és Pischinger Alajos tanárok
szólhattak. Ezen kívül még Vincéné Laura,
Kollár Lára, és Engesser Mátyás asszonyok,
Tóth Sándor, Heron Lina, Fayor
Anna, Föher Regina, Doulaniens Margit, Szep-
essy Eugénia és Frenkel Anna kisgyermek
csodák. Zsif zenetani tanár és Vogl jó-
szárművész karmester a zenekarban műkö-
dtek. Mindenki meg lehetett látni a földal-
mas befűt, melyet a jelenlétükre a szeren-
sésének szomorú emlékeztető gyakorolt. A mise
után a pontifikáló pap és segédlete a gyász-
paródit meg, a bassette. A „requiem” és
„albera” gyászénekének elnevelése után, mielőtt
a templom összes harangjai zúgtak, a gyász isteni
tisztelet bevégeződött.

A burgszínház vonatkozólag tegnap
tették a végleges intézkedést. Mint már említettük,
a burgszínház megartott vizsgálatok azaz
szemlevezések, hogy a közbiztonságra
vonnak rendezvényeket megartották, mindazon-
által tekintettel némi bekövetkezett tüntetésekre
szigorúbb óvintézkedések voltak szükségesek. Az
előző évi javítások és építkezések keresztül-
tevéte végte a színház a 29-10 január 24-ig
szára lesz, hogy a közönség teljes megnyugta-
sát szükséges volt építkezéseket az idő alatt
végrehajtani.

Tegnap délelőtt a király magánkabinjában
fogadta II. Othon király herceg főudvarmestert
és báró Hoffmann főudvarost; ezután dél-
dél-eltől 10 órák Hebele herceg elnöklete
alatt egy óráig tartó értekezlet volt a fődva-
rmesteri hivatalban. Ez értekezletben részt ve-
tek: hr. Hoffmann, Westermayer udvari
tanácsos, Dr. Wasslaczky kormánytanácsos,
Kisselner lovag, Segesschmid udvari
tanácsos és Grewer udvari építészeti ellenőr. Ké-
szült megbeszélés az értekezleten gr. Taaffe
miniszterelnök is a burgszínházról szóba em-
lítték nagy terjedelmű lesznek, úgy hogy em-
munkálatok következtében néhány hétig nem tarthat-
nak előadásokat. A javítási munkálatok első sor-
ban az előcsokk, hogy a kijáratokat kiszélesít-
sék, hogy új kijáratokat nyissanak, a nézőtérben
a közönség szélesedését kényelmesebb tegyék.

Az udvarmesteri hivatalban tartott értekez-
let után, a főudvarmestertől való tanácskozás,
erőlyez Hoffmann báró Willbrunn királyi
burgszínház igazgatója, továbbá Levensky,
Sonnebath, Gabillon és Hart-
mann rendezési hivta meg, hogy értekez-
sésen a főútt, mi lesznek teendők a burgszínház
előadások szüneteltetés alatt. A tanácskozás ord-
nyozta az utat, hogy az udvari színház tagjai,
mielőtt a burgszínházban előadásokat nem tarthat-
nak, avoyez vagy tiszter az udvari
operaszínházban fognak játszani. Ez előad-
sok az udvari operaszínház költőinek fognak
előadni, t. i. az kezeli a kiadást és jöve-
delmet. Mindezt udvari színház bérelti semmi-
nemű rövidség nem fognak szenvedni, s az el-
maradt előadásokat aránylagos körülmények
között előadni. Az operában színe kerülő dar-
abok minőségét különös gondnal és figyelemmel
álják össze, a különösen klasszikus drámaikat
fognak előadni legkímélettel rendezésel. Az opera-
színházban a drámai előadásokat „Preciosa”-
val kezdik meg a hó 27-én, míg 28-án Sophok-
les „Antigone”-t adják elő.

A kölni Wilhelm-színházat a
rendőrség parancsa folytán határozatlan időre be-
zárták.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyták el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.

Ez az kihallgatás véget ért; a király az
egész kihallgatás alatt jelen meg volt indúlva,
és szavai közben is nyilvánult a legbensőbb ér-
zelem.

A színházgatók telve legjobb reményvel,

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

hagyják el a királyi palotát. Délután Taaffe gróf
kormányelnökül tisztelegtek, a ki azt mondta,
hogy mindenképpen tudni kell a tett intézke-
déseket a végül, hogy a közönség megnyug-
djon. A delutáni előadások bizonyos feltételek
mellett megengedhetők. A szubvenzió illeté-
kese, első sorban a közönség, azután a tartományhoz
és csak azután utóljára kell a birodalomhoz for-
dulni. Holnap a polgármesterek nyújtják át a
szubvenzió iránti kérvényt.

Bécs, decz. 22. (Az „Egyetértés” tá-
virata.) M. d. e. 12 órák Dukovics, Tevel,
Steiner és Fuchs színházgatók kihallgatá-
son voltak a királlyal.

Bukovics igazgató mint az említett gya-
zati színház beszédét intézett a főúttól. Buko-
vics vázolta maga nyomozott helyzetet, mely-
be a burgszínház szerencsétlenség okát so-
dorta. Elmondta, hogy az előző bizottság szigorú
intézkedései következtében aligha képesek lesz-
nek megkímélni a nézőközönséget, mert a jöve-
del egy részét a költségvetésnek, hogy nem fedezhetik
költségeiket, s ama szomorú kényszerűség köz-
sége állanak, hogy színházukat közelebb hozzák.
„Leggyősebbes!” — így vége beszédét Bukovics
— a megbeszélés szigorú rendelkezései következtében
az emberek erősebbek elvezetési közepeben min-
dennapi kényelmet; nem személyes, hanem által-
ános érdekeltek járulnak feléjük, akik elvédelem és
leggyősebbes gondoskodásról eszedez. Ez-
után Bukovics igazgató átnyújtotta a főúttal szem-
be a memorandumot, melyben az előterjesztett ké-
relemnek közelebbi indokai vannak felsorolva. O
felelőre Bukovics beszédére következőleg vá-
laszolt:

„Az iszonyú katasztrófa mélyen megbott.
Belátom, hogy nagy kalamáriá volt Bécsre nézve,
ha a magnánzságokat be kellene zárni. Mindent
fontolóra fogok venni, hogy az igazgatókat ottal-
onban és ha lehetőségek segélyben is részesít-
sem.” Végül az uralkodó nagy reményét fejezte
ki, hogy a színházgatók mindent el fognak követni,
a mi a biztonság nézve szükséges válik, hogy a
közönség megnyugtatva mehesse a színházba. Az
uralkodó ez utóbbi szavaira való vonatkozással T
szóval igazgatót emelt szót, úgy a saját mint t
szóval névben kifejezést adott ama biztosításnak,
hogy a közönség érdekében minden lehetősé el
fognak követni.</

Színház, művészet.

A nemzeti színházról. Podmaniczky Frigyes báró a nemzeti színház inténdés-társaságának... A magyar vallásalapítványok... A magyar vallásalapítványok...

„Huzd rá csigány“ ez. szobrok és Izsó Miklós síremlékének gipszmintázata. A magyar vallásalapítványok... A magyar vallásalapítványok...

SPORT.

Gróf Károlyi Alajos évenként tartott székely vadászatát... A vadászatok rendezése... A vadászatok rendezése...

Törvényszéki események.

Elvi jelentőségű döntvény. A legújabb ítéletek... A legújabb ítéletek... A legújabb ítéletek...

indított, mert a társaság által kiadott három naptárban... A társaság által kiadott három naptárban... A társaság által kiadott három naptárban...

Sajtóügyek a kir. kuria előtt. A kir. kuria előtt... A kir. kuria előtt... A kir. kuria előtt...

vádlevelet visszautasította, mert folyamodónak panaszát... A folyamodónak panaszát... A folyamodónak panaszát...

Lépre került. A múlt hónap valamelyik napján... A múlt hónap valamelyik napján... A múlt hónap valamelyik napján...

kezelt, annak sem ő, hanem a rendőrség az oka... A rendőrség az oka... A rendőrség az oka...

Hispérgere Sebestyén asszony. Hispérgere Sebestyén asszony... Hispérgere Sebestyén asszony... Hispérgere Sebestyén asszony...

Nőrablók. Perocska Mária asszony... Perocska Mária asszony... Perocska Mária asszony...

A KÖTÉLTÁNCZOSNÓ.

Vest-Rienozs regénye. A kötéltánczosnó... A kötéltánczosnó... A kötéltánczosnó...

Sok ideig levett így önkívületben, s mire ismét magához tért... Sok ideig levett így önkívületben... Sok ideig levett így önkívületben...

Vernier ur viselt dolgaira, de Ramboux nem engedte neki... Vernier ur viselt dolgaira... Vernier ur viselt dolgaira...

S elbuzusztva Ramboux abbétól, mosolygva hozzátéve... S elbuzusztva Ramboux abbétól... S elbuzusztva Ramboux abbétól...

A pap türelmesen hallgatta végig Vernier keservét... A pap türelmesen hallgatta végig Vernier keservét... A pap türelmesen hallgatta végig Vernier keservét...

